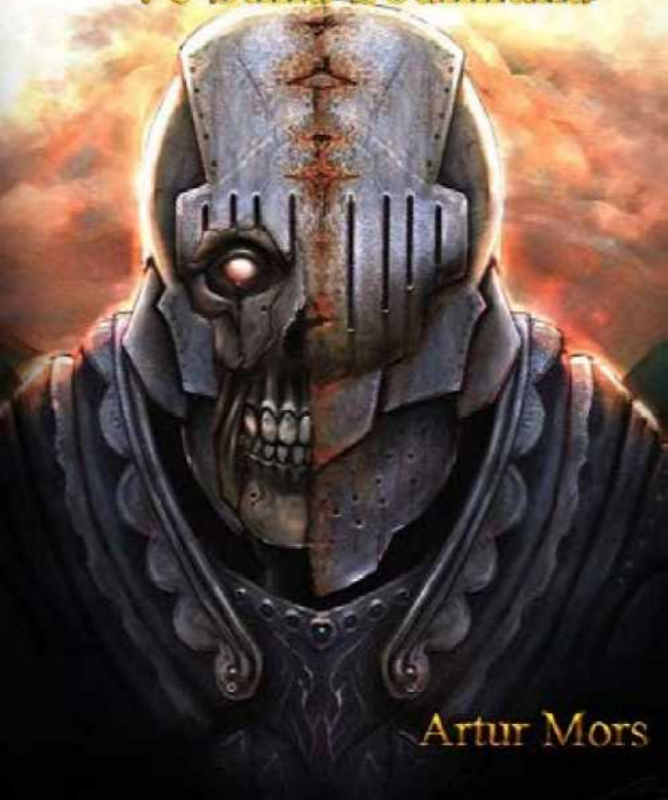

The Lord of the Rings Ve Stínu Soumraku

Artur Mors

Theldareon

Ve stínu soumraku

Vydal Jiří Reiter, nakladatelství Mytago 2012
www.mytago.cz

OBSAH

Úvodem	6
Prolog	8
Kapitola I: Nájezd	9
Kapitola II: Sbohem, domove	24
Kapitola III: Nová cesta	45
Kapitola IV: Zkouška ohněm	76
Kapitola V: DurothNar	102
Kapitola VI: První lekce	137
Kapitola VII: Učedník	170
Kapitola VIII: Odhalení	193
Kapitola IX: Sever	228
Kapitola X: Zasněženec	257
Kapitola XI: Krev Prastarých	299
Kapitola XII: Jednou padnout	335

ÚVODEM

V dávných dobách, kdy byl svět zmítán válkami a mír byl jen prázdným slovem a vzdálenou vidinou bez významu, se dělo mnohé. Nelítostné hordy nájezdníků ze sousední země Adaris na jih od Akanoru bez slitování plenily a drancovaly jak Akanor, tak jeho východního souseda Nees. Nejhorší to však bylo ve Vernu, hraničním území, které oddělovalo Akanor a Nees od Adaris. Vern byl válkami zničen tak, že v jeho některých částech už ani nic nerostlo a začalo se jim říkat Vernská pustina. Mnoho mužů tam padlo v boji. Mnoho utrpení a smrti tento kraj poznal. To vedlo k velkému nahromadění negativních sil a vznikalo mnoho historek, že se tu po nocích potulují duše mrtvých a hledají svá těla. Adarijci měli již nějaké zkušenosti s temnými vědami a uměními zabývajícími se napojením na jiné sféry a rozhodli se toho využít. Nalezli místo, kde byla negativní síla největší, a za černokněžných ceremonií zde vystavěli dva magické sloupy, které sílu místa ještě umocnily a začaly vyvolávat. Chtěli přivolat duše zemřelých a výměnou za to, že jim dají klid, si z nich udělat služebníky v boji proti svým nepřátelům. Po několika marných pokusech se ale podařilo něco, co ani Adarijci neočekávali. Z magické brány mezi sloupy An'Taron začaly přicházet legie zelenokožců. Orkové, jak si zelenokožci říkali, však nepřišli sami. Oni byli pouze služebníky něčeho mnohem mocnějšího. Adarijci se totiž nespojili se světem mrtvých. Spojili se se světem, kde vládly bytosti mnohem mocnější. Spojili se s Démony. A Démoni vyslyšeli jejich prosby a vstoupili na tento svět. Aby si jej podrobili, anebo zničili. Jenže že tento zlou magií nezkažený

svět byl tím, co některé klany Orků chtěly nazývat domovem a odmítaly jej zdevastovat. Tyto klany své pány zradily a přešly na druhou stranu. Přestože síly samotných Démonů byly značné, nechtěli si špinit ruce vlastní námahou a na oslabenou armádu se již spoléhat nemohli. Opustili tento svět a nechali zde jak orky, jež je zradili a začali si říkat Vernar-Kera (Vernští Obránci), tak i své věrné, kteří si na znamení své věrnosti říkali Gurogh. Adarijci a Guroghové se spojili a doufali, že když vydrží, tak se démoni vrátí a znovu jim pomohou. Těmto spojencům se říkalo Adaři. Na druhé straně také došlo ke spojení. Země Akanor a Nees se spojily v království Thalorin, které zahrnovalo ještě národ odvážných Orků ve Vernu, hrdé a tajemné Elfy z Lyranienu a vynalézavé a zdatné trpaslíky z Thuranu. Severní království Dassnarien se obávalo dalších pokusů o vyvolání Démonů či mrtvých a stanovilo pravidla, která se časem stala novým náboženstvím. Toto náboženství potlačovalo i mnohé mírumilovné víry, které s podobným zneužíváním měly jen pramálo společného. Tím začala třetí éra, ve které mnozí viděli příslib bezpečí a prosperity. Adaři jen výjimečně zaútočili na pohraniční oblasti a ještě méně se pokoušeli o nějaký válečný konflikt, neboť každá jejich hrozba byla hned zažehnána. Po šest století byli Adaři a jejich démoni takto „potichu“. Ale to ticho je jako klid před bouří. Bouře se blíží. A jak se blíží, tak se i kola osudu znovu dávají do pohybu...

PROLOG

„*Poslouchám, můj pane*“ Khartus pokorně klečel v obřadní místnosti a čekal příkazy svého pána. V místnosti nebyl krom Kharta žádný jiný člověk, ale někdo další tu přeci jen byl. Byl to zvláštní stín, který nedopadal na žádnou zeď, ale stál volně ve vzduchu jako nehybný černý kouř.

„*Získej zpět An'Taron, vyšli Zaretha. Přesně za tři roky a devět dní ode dneška započneš vyvolávání,*“ řekl stín a pak se rozplynul. Khartus pomalu vstal a hleděl do prázdna.

„*Stráž,*“ poručil, načež se dveře místnosti otevřely a vešel muž v oděvu palácových strážů. „*Přejete si?*“ zeptal se nově příchozí.

„*Ano, zavolejte mi Zaretha. Řekněte mu, že Soumrak se už přiblížil.*“

KAPITOLA I: NÁJEZD

Bylo šero. Takové šero, že se nedalo ani přesně určit, zda je den či noc. Zrovna začalo pršet a Athyn se hnál přes rozlehlou louku, aby našel nějaký úkryt. Ne úkryt před deštěm, něco ho sledovalo a on nevěděl co. Ta louka byla snad nekonečná, jen v dáli bylo vidět něco, co mohlo být lesem. Konečně na horizontu louky zahlédl nějakou starou chatrč z polorozpadlých prken a proděravělou střechou. Byl až na kost promočený. Byl už asi dvě stě metrů před chatrčí, když najednou...

„*Pojď... pojď, nemáš se čeho bát...*“ slyšel nějaké hlasy, ale nevěděl, komu patří ani odkud jdou. Mlha kolem neuvěřitelně zhoustla a tvořila obrovskou zeď, skrz kterou nebylo nic vidět.

„*Otoč se...*“ ozval se znovu hlas. Athyn zprvu váhal, ale přece poslechl a otočil se. Mlha přímo před ním houstla mnohem víc a začala se formovat. Jednotlivé částičky husté mlhy se začaly shromažďovat na jedno místo a za chvíli již vzdáleně připomínaly siluetu nějaké postavy. Athyn chtěl couvnout o pár kroků zpět, ale nešlo to. Podíval se na nohy, myslel si, že se mu zapletly do vysoké trávy, ale nic neviděl. Podíval se zpět na místo siluety, ale tam už stála jakási postava v dlouhé černé róbě s kápí. Róba byla stará, dosti potrhaná a promočená od deště. Postava, jež k němu stála zády, se otočila a pomalu zvedla ruku, která jako by byla tvořena jen nějakým kouřem, ukázala na Athyna a řekla:

„*Ty... neutečeš...*“ začala se ďábelsky smát, kouř vzplanul a před Athynem nyní stál doslova živý oheň, který opakoval „*neutečeš*“. Athyn ucítil strašné mokro a chlad za krkem a na zádech..... „*Vstávej, už spíš nějakou moc dlouho. Všichni jsou*

dávno na nohou a pracují, jen ty se ještě válíš“. Athyn se rychle probral, celý mokrý vyskočil z postele a probíral si v hlavě, co se vlastně stalo. Postel byla úplně mokrá a u ní stál jeho otec a v ruce měl dřevěný kýbl na vodu, ze kterého ještě trochu kapalo...

Athynův otec položil kýbl vedle postele a se uličnickým úsměvem dodal „*Budíček...*“

Na stole máš snídani, po koupeli už jsi, takže se můžeš dát rovnou do práce.“ Stále se smějící muž si oblékl vestu z ovčí vlny a vyšel ven z domu...

Athyn vzal mokrou deku a polštář, aby je později mohl pověsit venku na šňůru.

Převlékl se do svých hnědých kalhot a modré tuniky, opláchl si obličej a lehce upravil rozespalý „rozcuch“ na hlavě. Na stole ležel krajíc chleba namazaný máslem se solí, kousek sýra a hliněný hrnek s mlékem. Athyn se ve spěchu najedl a vyběhl ven, kde ho uvítalo silné sluneční světlo i poměrně chladný vzduch vanoucí od hor. Bylo to tu krásné místo, na jih a na západ se tyčily zalesněné kopce, za nimiž je Mlžné moře. Na sever byly rozlehlé louky a několik desítek kilometrů na východ začínala takzvaná Vernská pustina. Athyn nikdy nechápal, proč se tomu vlastně říká pustina, když z vyprávění slyšel, že je to místo poseté skalami a lesy. Prý jsou tamější potůčky tak čisté, že čistější voda teče už jen v elfských lesích daleko na severu... Zhlédl svého otce, jak rozmlouvá s jedním neesským vojákem a netváří se moc spokojeně.

„*Co by tady dělal voják?*“ podivil se Athyn. Ale rychle se mu to vykouřilo z hlavy a vydal se k potoku asi kilometr od města. Cestou se ještě zastavil u kováře Garena.

„*Podívejme, kdo to přišel,*“ zaduněl svým hlubokým, přesto vlídným hlasem Garen.

„Chceš si přivydělat pár zlatek a pomoci starému kováři?“ zeptal se s úsměvem na rtech.

„Ne, jenom si jdu pro tu síť na pstruby, co jsem si tu včera nechal.“

Byla to poměrně malá kovárna, všude bylo nejrůznější kovářské náčiní, uprostřed místnosti stál velký stůl s pláty kovu. Vedle u zdi výheň, odkud sálalo obrovské teplo, a ještě o kousek dál sud s vodou, za nímž měl Athyn schovanou síť. Přecházel kovářskou dílnu, když si všiml, že na kamenném stole vedle výhně je nějaká zbroj. Přistoupil blíž a začal si ji prohlížet.

„Objeví se tu nějakí vojáci, průzkumníci, a jeden z nich si to dal ke mně na vopravu,“ řekl Garen, když si všiml, jak si mladík brnění prohlíží.

„Můžeš si to vyzkoušet, ale stejně ti to nebude, ten chlap, co mu to patří, je celkem...řekněme velký...“ zasmál se kovář, vzal barbutu a posadil ji Athynovi na hlavu. Ten ji musel přidržovat rukou, aby mu nepadala do výhledu.

„Nevíš, co tu dělají?“ zeptal se Athyn sundávaje si přilbici.

„Kdo? Jo, ti vojáci. Nevím, ale prý se nezdrží dlouho. Spěchají totiž s nějakou důležitou zprávou do Dargradu.“

„A co je to za zprávu?“ otázal se mladík.

„To nevím,“ odvětil kovář.

Athyn položil helmici na stůl a chvíli si prohlížel i ostatní kousky zbroje. Velice zajímavá kombinace plátové a kožené zbroje dělaná tak, aby co nejméně rachotila, jinak by mohla prozradit průzkumníka, jenž jí nosí. Většina kovových částí byla schována pod kůží. Ostatní byly černěné, aby hrozila co nejmenší možnost odhalení kvůli nějakému záblesku.

Mladík zamířil přímo k rohu místnosti, sáhl do stínu za sudem s vodou a vytáhl kousek rybářské sítě upevněné na ulomené větvi do tvaru „Y“, aby se do ní dobře chytalo.

Zkontroloval, zda je síť v pořádku, rozloučil se s Garenem a odešel na lov.

Vzduch se už oteplil a nesly se jím ptačí zpěvy, které tvořily uvolňující atmosféru. Athyn si na zemi vybral jeden kamínek, který si kopal před sebou, aby mu cesta utekla trochu rychleji. Vyšel východní branou, cesta se téměř hned za ní stáčela podél kopce na jih.

V potoce byla průzračná voda, která odrážela ranní slunce. Žblunknutí oznámilo, že kamínek, který si Athyn kopal před sebou, právě skončil ve vodě. Mladý muž si vyhlédl vhodný kámen a posadil se na něj, chvílku pozoroval potok, aby se rozhodl, kde začne lovit. Nakonec si vybral úsek mezi splavem a místem, kde začínaly mírné peřeje. Voda zde nebyla tak zčeřená, takže tu bylo dobře vidět, ani tam nebyl moc silný proud, jenž by moc tlačil do sítě. Athyn ztěžka vstal, sundal si boty a vyhrnul nohavice, aby je moc nenamočil. Vkročil do vody a chvílku se vyrovnával s jejím chladem. Pomalu se brodil po proudu a vyrovnával váhu vždy, když špatně šlápl na kámen. Dorazil ke klidnému úseku a začal se rozhlížet po kořisti. Pomalu ponořil síť do vody, sáhl do kapsy pro kamínek a vyčkával. Udělal pomalý krok vpřed a nechtěně vyplašil nějakou rybu z jejího úkrytu. Ryba si však vybrala špatný směr a zabloudila do sítě. Lovec ani chvílku nemeškal a zvedl síť nad hladinu, rybě se to očividně moc nelíbilo a snažila se vyklouznout. Avšak její snažení bylo marné, neboť Athyn sundal z ramene pytel a pustil rybu dovnitř.

Netrvalo dlouho a ve vodě se objevil už třetí záblesk od šupin. Athyn hodil kamínek těsně před rybu, tím ji donutil změnit směr a vylekaná ryba zaplavala přímo do sítě. V těchto chvílích si Athyn nepřipadal jako pouhý mladík z malé osady v bývalé pevnosti, ale jako léty ostrřílený lovec, který ví přesně co a jak. Ačkoliv to byl jen malý výkon, který zvládl každý

zdejší chlapec, Athyna to bavilo, byl to lov a Athyn měl všechny formy lovu velice v oblibě. Proto si přivydělával krom jiných prací především lovem.

Do poloviny naplněná síť na zádech byla čím dál tím těžší a mladý lovec se rozhodl pro dnešek skončit. Vylezl na břeh a sluncem vyhřáté kameny mu hřály zmrzlá chodidla. Co naplat, že z východu sem svítilo a hrálo slunce, když obloha na severní straně nesla černá mračna.

Athyn shrnul nohavice, obul si boty a pomalu si vykračoval směrem domů.

Začal se zvedat vítr a mladík věděl, že bouře je už blízko a přidal do kroku. Obloha už nebyla zdaleka tak jasná, ozvalo se první zahřmění a na Athyna začaly dopadat první kapky.

Než došel domů, byl už déšť tak silný, že ani pořádně neviděl na cestu.

„Athynie!“ přes déšť bylo sotva slyšet, ale mladík přece zareagoval. Zvedl zrak a s přimhouřenýma očima se rozeběhl za hlasem svého otce. Athynův otec byl ve stáji a něco nakládal na vůz.

„Co se děje?“ zeptal se Athyn když doběhl do stáje za otcem.

„Běž domů a sbal si, co můžeš.“

„Proč?“

„Určitě sis všiml těch vojáků, co tu dnes byli, jsou to průzkumníci. Právě se vracejí z Adaris a nesou strašné zprávy. Musíme odjet.“

Athyn nechápal. „Zprávy? Jaké? Proč máme odjet?“

„Podle jejich zpráv sem míří vojska Adarijců.“

Athyn zůstal jen strnule stát. Žádného Adara sice nikdy nepotkal, ale pokud byla pravda to, co o nich slyšel z vyprávění u večerních ohňů a v knajpě, tak tu byl hodně vážný problém. Adarijci byli nelítostní, byla to úplně jiná kultura vyznávající jiná pravidla a jinou víru. Pocházejí z drsné země plné sopečných oblastí a pouští a oni byli stejní jako jejich země.

Ale mnohem horší byli jejich spojenci. Guroghové byli národem Orků, nekompromisně založeným na nekonečné oddanosti jejich démonickým bohům a žádná oběť nebyla pro jejich bohy dostačující. Athyn se probral ze strnulosti a vyrazil ze stájí k domu, kde bydleli a jenž měli opustit.

Venku vládla panika, lidé pobíhali po městě a nakládali veškeré své věci na vozy a vozíky. Athynovi ti lidé připadali jako splašená zvěř. Ale nedivil se tomu. Chtěl přeběhnout ulici, přeskočil jednu kaluž, vyhnul se jednomu ze „splašených“ lidí, ale další do něj vrazil. Athyn se snažil najít rovnováhu tak, jako to dělal při rybaření, ale narazil do něj další člověk a on upadl. Bláto se při dopadu rozstříklo na všechny strany a Athynova modrá tunika rázem změnila barvu na hnědou. Mladík si otřel oči od bláta a pozoroval zmatený svět kolem, zatímco mu silný déšť pomalu smýval bláto z obličeje a oblečení. Při pozorování okolí Athyn zaostřil na západní kopec, kde zaregistroval nějaký pohyb. Chvíli si myslel, že se mu to jen zdálo, nebo že to bylo jen nějaké zvíře, nebo že to jen vítr cloumá se stromy. Ale ne, nebyl to přelud, tam v horách vážně něco bylo. I když to bylo daleko, Athyn přece jen rozpoznal, že je to lidská postava. A o kousek dál byla další a další a další, najednou jich tam byly snad stovky.

„*Už jsou tady!*“ Jeho hlas ve zděšení tak zeslábl, že si ho nikdo z kolemjdoucích ani nevšiml. On ale nemeškal, snažil se zachovat chladnou hlavu a uvažoval. Rozhlédl se kolem a spatřil starou zvonici. Pokud tam ještě bude ještě zvon, mohl by vyvolat poplach a upozornit tak obyvatelstvo Kaazu na přicházející útok. Vstal z louže a rozeběhl se, co mu nohy stačily. Bláto klouzalo a zpomalovalo tak jeho kroky. Doběhl ke dveřím zvonice, ale na dveřích byl letitý zámeček.

„*To tak ještě scházelo,*“ postěžoval si. Koutkem oka však u dřevníku vedlejšího stavení uviděl sekeru. Udělal pár dlouhých

kroků k dřevníku a vzal si sekeru zaseknutou ve špalku. Dalších pár kroků a byl zpět u dveří zvonice. Rozmáchl se a tupou hranou sekery se snažil rozbít zámek, ale pokus se nezdařil. Další rána a zámek trochu povolil, po další ráně zaprotestoval a odletěl kamsi do bláta. Athyn rozrazil dveře a vyběhl po spirálovitých schodech nahoru ke zvonu. Ten tu sice byl, chybělo mu však srdce. Athyn ještě držel sekeru v ruce a začal její tupou hranou rytmicky mlátit do zvonu.

„Už jsou tu!!!“ Městem zazněl hluk zvonu. Žádný jiný zvuk by nikdo nepochopil tak dobře jako tento. Do zmatku obyvatelstva jako by to vneslo špetku spořádanosti, sice ne nějak veliké, ale lepší než žádné. Družina vojáků, jež sem dorazila, si připravila své zbraně do pohotovosti a muži z města se rozeběhli pro cokoli, co by mohli v boji použít. Někteří měli vidle, někteří sekery jako Athyn, jiní kladiva, motyky, hole a jiné věci, jež by dovedly v nepřátelských řadách způsobit nějaké škody.

„Zavřete brány!“ zazněl rozkaz jednoho z vojáků a pár mužů se rozeběhlo k oběma městským branám, aby je zavřeli. Město sice bylo obehnáno dřevěnými hradbami, mělo strážní věže a kdysi bývalo pevností. Ale protože se zde již přes tři sta let nic zvláštního nedělo, byla vojenská posádka odvelena jinam, kde to bylo více zapotřebí.

„Lučištníci na hradby!“ zavelel voják s nejvyšší hodností a tucet vojáků se rozeběhl na hradby k západní bráně, odkud se sem řítily Adaři.

„Všichni muži schopní boje ke mně, musíme utvořit domobranu!“ zněl další příkaz a všichni muži z města utvořili řadu před velícím vojákem.

Athyn se také zařadil a radši si ani nevšímal pohledů, které na něj „házeli“ muži stojící v řadě. Všechno vyhlášení hospodští rváči a jiná dobrá společnost.

Velící voják procházel kolem mužů, rozpočítával je a rozděloval kam kdo půjde, zanedlouho dorazil k Athynovi a rozesmál se....

„Ty bys chtěl taky bojovat?“

„Ano, pane.“

„A nemyslíš, že jsi na to ještě mladý, jsi vůbec plnoletý? Jestli tohle přežijeme, tak totiž nechci, aby mě někdo obviňoval, že jsem nechal bojovat dítě. Dříve by to nevadilo, ale tyhle časy už jsou pryč“

„Za pár měsíců už budu plnoletý....“ urazil se Athyn, když byl nazván dítětem.

„Běž se schovat, dokud nebude po všem.“ přerušil ho voják, aniž by nechal Athyna domluvit.

„Ale pane, já chci pomoci. Umím se rvát.“ Athyn si vzpomněl na pár klukovských potyček, z nichž některé nedopadly zrovna nejlépe, ale aspoň svým soupeřům dal zabrat.

„To vskutku věřím, ale tohle nejsou jen chlapecké rvačky, tady přicházejí o život i mnohem silnější a zkušenější muži než jsi ty.“

„Ale pane....“ Athyn se chtěl dál vmlouvat, ale vojákov výraz v obličeji ho donutil nechat větu nedokončenou.

Vojákovi se na mladíkovi zalíbilo jeho odhodlání a když už byl skoro plnoletý..., nechtělo se mu Athyna až tak odbýt. Tak si ještě nějaký klidnější úkol vymyslel.

Athyn se už loudal pryč, když za sebou ještě zaslechl: „Hej, chlapče!“

Ohlédl se a voják vzal z vozu vedle sebe jakýsi dlouhý předmět zavázaný v zamazaném hadru.

„Pokud nám chceš opravdu pomoci...“ hodil mladíkovi předmět a spiklenecky se na něj zazubil, „...tak můžeš jít hlídat východní bránu. Jestli se tam něco bude dít, tak to okamžitě poběž nahlásit sem. Do boje tě posílat nebudu, ale takhle nám opravdu

pomůžeš. “Voják si hocha ještě chvilku prohlížel, jestli v jeho očích nezahledne protest.

„*Ano, pane.*“ Athyn zasalutoval a tvářil se při tom vážně. Plný očekávání vysvobodil předmět ze zajetí starého hadru. Bylo v něm zabaleno pouzdro s jednoručním mečem dlouhým necelý jeden metr. Meč byl už starší, ale i tak z něj měl mladík velikou radost a neskrýval ji. Přestože už viděl lepší meče, tenhle byl pro něj jako odznak symbolizující jeho příslušnost k domobraně.

„*Nejspíš ho nebudeš nucen použít, ale kdyby náhodou...*“ Voják se na hocha ještě jednou usmál a poté zmizel v dešťové cloně.

Athyn nevěřil, že by měli šanci, ale přece. Voják toho musí vědět víc a nechal se ukonejšit optimistickými řečmi. Zvedl sekeru a řekl si sám pro sebe: „*Možná se ještě bude hodit,*“ a pověsil si ji za opasek. To samé udělal i s mečem.

Vydal se k východní bráně, ale tentokrát nespěchal, šel napřímeně, aby bylo vidět, že má u pasu meč. Jenže v tuto dobu to stejně nikoho nezajímalo.

* * *

Vzduchem se ozval svištivý zvuk a šípy si mezi Adary vybraly první oběti.

„*Kolik?*“ zakřičel velící voják čekající u brány, až se počet útočníků zredukuje natolik, aby mohli obránci vyrazit do útoku s nadějí, že se nejdou jen nechat zmasakrovat.

„*Asi devět...*“ odpověděl z hradeb jeden lučištník.

„*Potřebujeme víc střelců.*“ řekl si velící voják pro sebe, ale dost nahlas na to, aby ho slyšeli i v jeho blízkosti. Někteří vojáci se rozeběhli do davu, jiní hledali vyšší místa – stoly, větší špalky a podobně.

„Kdo má luky, šípy, kuše, praky nebo cokoli jiného, čím se dá utočit na dálku?“ Vojáci se ptali lidí velmi naléhavě a někteří z obyvatel dali najevo, že oni jsou ti, jež vojáci hledají.

Za zády velitele, čekajícího u brány, se ozvala rána.

„Co se děje?“ zakřičel a, aniž by počkal na odpověď, rozeběhl se na hradby. Zpoza hradeb byly slyšet válečné pokřiky nepřátel, kteří tlačili na primitivních vozech těžké beranidlo. Lukostřelci tím směrem posílali jeden šíp za druhým, jakmile však jeden Adarijec padl, jeho místo ihned zaujal jiný. Velitel pochopil, že jen se dvěma tucty vojáků a třemi stovkami vesničanů proti nejméně čtyřem stovkám vytrénovaných Adarijců nemá šanci.

„Pane, máme nějaké střelce.“

„Kolik?“

„Asi padesát. Mnoho z nich má jen praky, ale nic lepšího bohužel nemáme.“

„Dobře, ukažte jim tedy, kde a co mají dělat... Pokud to k něčemu bude...“ Velitel se na vojáka ani neotočil, když s ním mluvil. Žaludek mu svíral pocit, že pokud Kaaz neubrání, tak tu všichni zemrou. A i kdyby někdo teď přežil, smrti by stejně neutekl, protože tenhle počet nepřátel určitě není konečný a až to tu dobudou, tak se pohnou dál a dál zemí a každého utečence by chytili a bez milosti zabili.

Vojáci pokřikovali na dobrovolníky a určovali jim místa, odkud budou střílet. Ozývala se nová svištění a vzduchem létaly šípy a kameny z praků. Mnoho jich svůj cíl minulo, ale aspoň teď bylo beranidlo opuštěné a relativně neškodné.

„Kolik?“ otázal se znovu velitel s kamenným výrazem ve tváři.

„Těžko říct, ale beranidlo jsme prozatím zastavili.“

Vyletěly další střely a další útočníci se se sténáním svalili na zem.

„*Pane, možná nějakou šanci máme. Pokud ubráníme bránu a ochozy, tak je můžeme oslabit natolik, že to už nebudou chtít dál riskovat,*“ odpovídal s malou nadějí jeden střelec.

„*To si nemyslím.*“

„*Proč?*“

Velitel ukázal na západ, odkud sem přicházeli další nepřátelé, Adarijci i Orkové.

Chrastivý kovový zvuk těžkých zbrojí Orků se nesl vzduchem, když přicházeli další. Mohutné nárameníky i jiné části zbrojí, mnohdy zdobené různými tvary, kusy lebek, bodců a přilby, občasné zdobené různými rohy, zvuk válečných bubnů a jiné parády dodávaly orkské armádě úžasný efekt děsivosti. Adarijci samotní teď oproti Orkům představovali ve svých podstatně lehčích zbrojích jen minimální problém.

Velitel kaazské domobrany se při tom pohledu musel posadit a pronesl: „*U bohů, jestli se z tohoto srabu dostanu živý, tak přísahám, že přestanu pít.*“

„*V pořádku, pane?*“ zeptal se jeden voják, když takto viděl svého velitele.

„*Ještě ano.*“ odpověděl velitel a pokoušel se vstát.

* * *

Ozval se další náraz. To na bránu opět bušilo beranidlo a vzduchem se přehnal další, tentokrát opravdu pořádný déšť šípů. Ne však z hradeb, ale z řad nepřátelských střelců. Za cimbuřím zdí se ozýval křik, když si šípy vybíraly své cíle. Obránci padali z hradeb mnohdy prošpikovaní skrz naskrz. To s morálkou kaazské domobrany nežádoucně zacloumalo.

„*To už ti parchanti začínají přehánět!*“ téměř zoufale zařval velitel domobrany a zuřivě udílel další rozkazy, aby se lidé vzpamatovali a bojovali.

Z obou válčících stran létaly šípy a vybíraly si mezi vojáky svou daň. Beranidlo neustále naráželo do brány, k níž se blížilo několik desítek Adarů s loučemi. Štítem chráníc zároveň sebe a plamen louče před deštěm postupovali k dřevěné bráně. Střelcům na hradbách byl jasný úkol mužů dole a okamžitě je zvolili za další cíle svých střel. Několik nepřátel padlo, ale většině se podařilo dostat k bráně natolik blízko, aby k ní mohli své louče alespoň hodit.

„*Noste vodu! Západní brána hoří!*“ Lidé utvořili řetěz a podávali si nádoby s vodou, než se však první kbelík dostal k bráně, bylo už pozdě. Louče měly na svém spodním konci nádobku se zápalnou směsí, která se při nárazu o bránu rozbila, a při větším množství vržených loučí bylo jasné, že se rozlitá směs od některého z plamenů vznítí. Brána sice ještě neshořela, ale dřevo bylo již ohněm tak znavené, že stačil už jen jediný náraz beranidla a brána se doslova rozlétla. Oheň byl teď živěn i dřevem beranidla a malou částí hradeb, v nichž byla brána zasazena. Dřevěný obloukový most tvořící část rámu brány prohořel a Adari vnikali za hradby a zabíjeli každého, kdo se jim připlétl do cesty. Nyní to už nebyl organizovaný boj, ale boj, kdy každý hledí jen na své vlastní přežití. Chaos, který vládl, mezi lidmi sílil a podráždil jejich morálku. Zem byla poseta mrtvými nebo umírajícími, kteří se svíjeli v loužích vlastní krve.

* * *

Z druhé strany města k Athynovi doléhaly skřeky umírajících a řinčení kovu. Bylo mu jasné, co se tam děje a že jakékoli hrdinství by ho teď jen stálo život stejně jako všechny ostatní. Raději se snažil nemyslet na to, kdo z jemu známých tam zrovna co prožívá. Než se stačil pořádně rozkoukat, ozvaly se zpoza zvonice nějaké hlasy. Byl to zvláštní přízvuk

jaký Athyn ještě neslyšel.... Mladík se rozeběhl po hradbách ke schodům, klopýtł však, když pod jeho krokem jedno staré prkno prasklo a zaklínila se mu noha. Dle hlasů bylo znát, že si toho příchozí všimli a změnili směr, blížili se.... Athyn vyprošťoval nohu, když si všiml, že pod prknem je dutina. Rychle se tam schoval a prkno posunul na své místo tak, aby prasklý článek nebyl moc nápadný.... Poslouchal zvuky zvenčí... ti „lidé“ zřejmě pobíhali a hledali původce zvuku. Věděli totiž, že v Kaazu je ještě spousta obyvatel, kteří se snaží utéct či ukrýt....

„Mohlo to jít odtud.“

„Problédni to nahoře, já se podívám tady.“ rozdělil úkoly jeden z nich. Podle dupání jeden z vetřelců vyběhl po schodech, pochodoval po hradbách a několikrát přešel přímo nad Athynem. Athyn jen doufal, že dotyčný nestoupne na prasklé prkno, jinak by byl jeho úkryt hned prozrazen. Mezerou mezi prkny zahlédl postavu oděnou ve zbroji z jakéhosi černého kovu. Silácká postava s tmavou zelenou kůží se rozhlížela a pak z hradeb seskočila. Hlína, která tvořila výsyp hradeb, se pod Athynem začala pomalu drolit a chlapec se zvolna propadal někam níž, až se dno dutiny prodrolilo úplně a Athyn se propadl do jiné a větší. Dopadl do měkké hlíny, jenže si zároveň velice nepříjemně sedl na sekyru, kterou měl u pasu, a bolestí zasykl. Rukou si ze zvyku ihned zakryl ústa a poslouchal, jestli ho Orkové nezaslechli. Zdálo se, že ne a že už šli jinam. Opatrně vstal, sebral meč a pomalu ve tmě začal rozeznávat schodiště, které vedlo kamsi do podzemí. Athynovi došlo, že dutina tu není náhodně, ale že je to zapomenutý úkryt nebo podzemní cesta mezi hradbami a nějakým důležitým místem, která se kdysi během napadení Kaazu používala pro zásobování obrany na hradbách.

Vydal se tedy po dřevěných schodech dolů.... Schody nebyly dlouhé, hned zhruba po šesti metrech to už nebyly schody, ale dlouhá temná chodba podepřená dřevěnými rámy, kde nebylo vidět ani na krok, jak zde chyběla i ta troška světla zvenku. Athyn se jednou rukou opřel o stěnu, aby věděl, kudy chodba vede, a druhou ruku měl před sebou, aby do něčeho nenarazil. Cestou se naučil používat meč jako slepeckou hůl a lépe se orientoval, jelikož dosáhl na obě stěny a nemusel se strachovat, že by mu „utekla“ nějaká odbočka na druhé straně. Najednou však byl konec cesty. Na obou stranách, i před ním byla kamenná zeď, nahmatal ale ještě něco... kovové tyče s dřevěnými příčkami... ano, byl to žebřík a kousek nad Athynem byl určitě i poklop. Mladík zasunul meč za pásek vedle sekyry a lezl po žebříku vzhůru.

Konečně narazil na poklop. Ten byl ze dřeva, ale nebyl na žádných pantech. Když Athyn zabral, příčka, na níž stál, zavržala a praskla. O následující příčku se zaklínil nohou a převrátil se hlavou dolů. Na poslední chvíli zachytil meč, který mu vyklouzl zpoza pásku. Sekyru však už ale zachránit nestihl a jen taktak se jí vyhnul, když proletěla těsně kolem jeho hlavy. Vyšvihl se do přirozenější polohy s pomocí meče, který teď držel za tupou čepel a jehož záštitu zahákl o svislou tyč žebříku v místech, kde byla přikotvena ke zdi. Konečně se vyhoupl nahoru a odsunul poklop. Zjistil, že se nachází ve zbrojnici. Jak logické, odtud se mohly nosit zbraně přímo na hradby, aniž by se „zásilka“ zdržovala v davech lidí na ulici... vsoukal se dovnitř a zamířil k oknu, chtěl zjistit, jaká je situace venku...

To, co uviděl, mu vyrazilo dech. Mnoho domů bylo v plamenech, v blátě ležela bezvládná těla, po nichž šlapali Adarijci „lovící“ zbylé obyvatele Kaazu. Bylo to strašné. Lidé, které znal, teď leželi mrtví v blátě, domy, které znal, hořely

nebo byly zbořeny, ulice, které znal, byly obsazeny krutými lidskými a orkskými bestii. Nejhorší pro mladíka bylo, když mezi mrtvými rozpoznal i jedno velmi známé tělo. Bylo to tělo jeho otce. Athyn pomalu couval od okna, jako by se snažil uniknout kruté realitě. Sedl si na zem opíraje se zády o starou truhlu. Byl tak zdrcen, že se nezmohl ani na slzy. Byl nyní sám v nepřátelském území. Vše, co znal a tudíž i jeho dosavadní život, vše bylo již pryč....

KAPITOLA II: SBOHEM, DOMOVE

V místnosti byla tma, jen místy přerušovaná mihotavým světlem ohňů zvenku. Byl už večer a ve vzduchu visel pach spáleného dřeva a rozkládajícího se masa. Většina nepřátelské armády odešla plnit další místa a vesnice, ale někteří tu zůstali, aby drželi pozice pro ústup. Hrobové ticho místnosti bylo přerušeno lehkým zavrznáním dveří. Někdo vešel dovnitř. Opatrně se plížil, aby nevzbudil spící strážce, mohutná postava se přikradla ke stojanům se zbraněmi a mumlala si:

„To by tak sedělo, abych se nechal tak snadno chytit! Hovada zelený, brdla jim všem podřezat...“

Postava zmlkla a zadívala se do kouta místnosti. Zjistila, že tu není sama. V mihotajícím se světle rozeznávala některé rysy druhé postavy. Krátké tmavé vlasy, mladší mužská postava, ale určitě ne nikdo starší...

„Athyne? Athynius Merus?“ tázala se ...

„Garene, jsi to ty?“ odpověděl otázkou druhý přeživší...

„Ty žiješ? Chlapče nešťastná, zdá se, že jsme jediní, nikoho jiného jsem nenašel...“

„Garene, můj otec je mrtvý. Je tam venku... a nebybe se... má díru v břichu...“ Athyn nebyl schopen ze sebe dostat tu správnou větu, kterou by chtěl, ale řekl alespoň něco.

„Já vím, hochu, všichni jsou... A my budeme taky, pokud okamžitě něco nepodniknem...“ ukončil rozhovor Garen a hodil mladíkovi jeden meč ze stolu. Athyn upustil starý tupý a přijal nový ostřejší...

„Jak se ti vůbec podařilo přežít?“ ptal se Garen a balil při tom nějaké věci, které by se mohly hodit. Athyn mu stručně povyprávěl, co ví, a zeptal se Garena na jeho příběh.

„Když ti zmetci začali přemáhat naši domobranu, tak jsem se ukryl na střeše jednoho domu. Jenže ten ti bastardi zapálili, a tak jsem seskočil ze střechy a schoval se pod převráceným vozem. No, a když se setmělo, tak se jejich slavná armáda zdekovala a tady nechali jen něco málo, aby to tu pohlídali, tak to byla moje příležitost...“

„Říkal jsi, že tu nechali jen „něco málo“, kolik jich tu ještě je?“

„Chlapče, ty jsi snad spal, vždyť při odjezdu nadělali kravál, že by se i mrtvej přišel podívat, co se děje, a ty děláš, jako bys tu tou dobou vůbec nebyl...“

„Byl jsem trochu mimo, vůbec jsem nevnímal, co se dělo... Kolik jich tu asi je?“

„Je jich tu asi padesát, ale když počítám, že skoro všichni spěj jako mimina, tak nám dělá potíže asi deset těch vopíčáků.“ Garenova intonace nastalou situaci značně zesměšňovala, chtěl mladíkovi navodit trochu lepší náladu. Ze svých dlouholetých zkušeností věděl, že s chmurnou náladou se žádná „práce“ moc dobře nedaří.

„Na, vezmi si tohle, tohle a tohle,“ říkal Garen a dával Athynovi pár užitečných věcí, které při přehrabování polic zbrojnice našel. Athyn si prohlédl vybavení. Teď už měl meč, dýku, tmavý plášť s kápí a tmavou prošívanici. V tom nedostatku světla by těžko poznal barvu.

„Plášť a prošívanici si obleč, dobře tě to skryje ve stínech a taky to bude teplejší...“ Všiml si, že mladík má jen lehkou tuniku a venku bylo docela chladno. „Ještěže to nesežrali moli, schovával jsem to tu tak před dvěma lety, věděl jsem, že to nemám vyhazovat,“ chlubil se kovář svou „předvídavostí“.

„Můžeme jít tou chodbou, kterou jsem sem přišel já...“ navrhl Athyn.

„Ne, podle toho, co jsi říkal, tak druhý konec chodby je na hradbách a tam jsou hlídky, tam nemůžeme...“

„*Tak co tedy budeme dělat?*“

„*Jen sleduj a uč se...*“ řekl Garen a jedním starým mečem začal páčit pár prken ve stěně. Po jejich vypáčení vznikl průlez dostatečně široký, aby jím proklouzli ven...

„*Pojď, v téhle uličce určitě nebudou...*“

Oba se protáhli dírou a vylezli v uličce široké jen tak, aby se tudy dalo projít. Do uličky nedopadalo téměř žádné světlo, jen jedna pochodeň z vedlejší ulice. Válelo se tu všelijaké harampádí, od odhozeného nádobí přes rozbité láhve od alkoholu až po spadané tašky ze střech. Athyn nic neviděl a tak šel jen pomalým a váhavým krokem, kdežto Garen věděl mnohem lépe, kam šlápnout. Nikdo neřekl ani slovo, protože oba moc dobře věděli, že i ten nejslabší zvuk by je mohl stát život. Blížili se ke konci uličky a slyšeli, jak se spolu Adaři baví. Garen se přitiskl k rohu a opatrně nahlédl přes okraj, aby zjistil, co se dá dělat dál... Už bylo vidět lépe, a tak k dorozumění použil gestikulaci. Naznačoval chlapci, že nalevo od nich tři Orkové spí a napravo je jeden na stráž. Ještě použil gesto, aby tu na něj Athyn počkal a potichu se vydal napravo... Ork se zrovna rozhlížel po noční obloze, když se k němu zezadu, s dýkou v ruce, plížil Garen. Pomalu napřahoval ruce k vojákovu krku, rychle uchopil zeleného pod bradou, aby nevykřikl, a podržl mu hrdlo. Ork se sesunul na zem a Garen mávl na Athyna, aby už šel za ním...

„*To jsem vždycky toužil udělat,*“ zašeptal Garen a zazubil se. Odtáhli mrtvolu do uličky a pokračovali dál, využívali každý stín, aby se skryli zrakům nepřátel.

„*Ti vojáci, co tu dnes ráno byli, říkali, že musí doručit zprávu do pevnosti Dargrad...*“ šeptal Garen „*Oni už ji doručit nemohou, tak musíme my. Musíme se dostat do Dargradu a povědět tam, co se tu stalo.*“ Athyn naslouchal Garenovým slovům plížíc se dál špinavými ulicemi. Po vzoru Garena využíval k dalšímu

postupu stíny, sudy, vozy a vše, co bylo na ulicích, aby se skryl před zraky nepřátel.

Zrovna se krčil za třemi sudy před bývalou hospodou a rozhlížel se po dalším úkrytu. Vybral si povoz stojící na jeho straně ulice jen pár metrů od něj, ale mezera mezi povozem a zdí byla moc úzká a pod povozem také moc místa nebylo... „*Tam se nevejdu...*“ říkal si pro sebe, ale přece vyrazil. Kopíroval Garenovo tempo - jenž se plížil na druhé straně ulice - aby ho neztratil z dohledu... Cesta k povozu byla bez jakýchkoliv míst, kde by se dalo schovat a hrozilo, že ho někdo zahlédne... držel se co nejtěsněji u země a utíkal co nejrychleji.

Konečně s lehkým žuchnutím zmizel za vozem. Opatrně vyhlédl od zadní strany vozu, zda neupoutal něčí pozornost, ale vše bylo v pořádku. Místa mezi vozem a zdí bylo tak málo, že se musel pohybovat bokem, aby se vůbec vešel. Hledal další úkryt, jenže místo, kam se měli dostat, vedlo přes křižovatku s jinou ulicí, a tak byl výběr o to obtížnější. Vyhlédl si otevřené dveře, kde by se skryl a počkal, co udělá Garen a využil by jeho způsob, jak se dostat přes křižovatku. Koukl se, zda si nevybere jiný úkryt, ale dveře byly nejlepší možností. Rychle vyrazil, ale nějaká síla ho srazila a on upadl. Žádná síla, jen jištění dvířek povozu, za které se zahákl jeho rukáv tak šikovně, že jej nešlo jen tak vytrhnout. Athyn se dostal na nohy a povolil jištění dvířek, aby se mohl vyprostit. Na druhé straně ulice zahledl Garena, který se na jeho účet náramně bavil. Povolená dvířka se s lehkým zavrzáním otevřela a Athyn znovu ležel na zemi. Něco těžkého ho srazilo a něčeho z té věci se zachytil. Bylo to mokré, jako by se dotýkal rozkuchané ryby. Převrátil se na záda a otřel si oči... lekl se, z povozu se nad ním naklánělo z části ohořelé, z části rozsekané lidské tělo. Ztratil nad sebou kontrolu a vyrazil. Chtěl od toho utéci, ohlížel se na mrtvolu a nekoukal na cestu...

Vrazil do dveří. Do těch dveří, které si původně vybral za svůj úkryt. Ohořelý dveřní rám nevydržel nápor v pantech a praskl. Dveře i s Athynem letěly vzduchem asi jeden a půl metru. S výrazným plesknutím dopadly na zablácenou cestu, přičemž se bahno rozlétlo na všechny světové strany, a Athyn tvrdě „přistál“ na dveřích. Při dopadu se praštil kolenem o jejich kliku. Svíjel se a držel se za nohu. Bolest se trochu ztlumila a Athyn se pokusil postavit. Chtěl udělat krok vpřed, místo toho zavrával a noha se mu málem podlomila. Zjistil, že je na okraji křižovatky. Ve stínu znovu zahlédl Garena, jehož výraz obličeje vypadal velice nejistě. Athyn cítil velmi zneklidňující pocit. Pomalu se otáčel, rozeznával, že to, co doposud považoval za nepřírozeně zteplalý vzduch, který proudí od nějakého donedávna hořícího domu, je vlastně něčí dech... Když se otočil, uviděl to. Vysoká svalnatá postava s tmavozelenou pletí, oděná v černé zbroji. Od nosu té bytosti se nesla pára, jak funěla a v ruce držela velkou dvouruční sekeru.

„*To není dobrý...*“ polkl Athyn naprázdno, když stál tváří v tvář Orkovi. Ork ze sebe vydal divoký řev a rozmáchl se po Athynovi sekerou. Ten naštěstí rychle zareagoval, uskočil stranou a sekera dopadla do bahna. Ork ji nechal ležet a raději se rozeběhl za Athynem, který úhyb převedl ještě na skok. Dopadl až na zem před povozem a díky kluzkosti bahna se zastavil až pod ním. Chtěl tak Orka zdržet, jenže ten sáhl pod povoz a vytáhl Athyna za nohu ven. Athyn hrabal rukama kolem sebe v marné snaze se něčeho zachytit, ale pozdě. Už byl venku. Ork ho chytil pod krkem a vyzvedl do vzduchu. Athyn nemohl dýchat, snažil se povolit sevření Orkovy ruky, jenže ten povolit nehodlal a přitiskl Athyna ke zdi. Volnou rukou nahmatal svou dýku a napřáhl se k poslednímu...

Ork najednou ztichl. Přestal funět, povolil sevření, sesunul se na zem a v posledních záchvěvech se snažil dosáhnout si na záda. Ze zad mu trčela rukojeť nože a nad ním stál Garen.

„*Tak to bylo o fous, příště dávej větší pozor na cestu a nezmatkuj, když tě něco vyděsí... Teď už víš proč, mohlo to dopadnout mnohem hůř. Snad si to vezmeš jako ponaučení...*“ káral mladíka Garen. Athyn se ještě ani neprobral ze šoku, ale Garenova slova si stačil zapamatovat.

Ve tmě byly teď slyšet nové zvuky, ten orčí skřek zřejmě zaslechl i někdo další... Garen a Athyn se rozhlíželi okolo... „*Jsmo prozrazeni, musíme jít, na plížení nemáme čas, utíkej!!!*“ rozkázal Garen a oba se dali do běhu. Ulice okolo se najednou zalily světlem. Čerstvě zapálené pochodně, jež si s sebou mnozí Orkové nesli, planuly jasnějším plamenem než ty, co tu hořely celou noc. Krom světla se ulicemi nesl divoký ryk a řinčení kovu. Ještě nebyli ani na dohled, ale jako by věděli přesně, kde se dva narušitelé „nočního klidu“ nacházejí. Valili se ulicemi jako velká voda malým řečištěm.

„*Nechápu, jak se mohli probrat tak rychle, vždyť ještě před chvílí všichni spali jako nemluvnata...*“ oddechoval za běhu Garen.

Ulice, které Athyn znal, že by tudy mohl chodit poslepu, se po útoku a za takovýchto okolností změnilly v nepřehledné bludiště. Zdálo se, že Garen má také trochu potíže s orientací. Probíhali hlavními ulicemi i malými uličkami, ale pronásledovatelé jim byli pořád v patách. Nešlo je setrást. Jako by byli všude po celém městě. Při tom spěchu Athyn postřehl, že několikrát prošli stejnou ulicí, ale v tom zmatku bylo vše tak podobné, možná se mýlil.

Byl už vyčerpaný, při jednom kroku pravá noha škrtila o levou a mladík opět upadl...

„*Už nemůžu, Garene!*“ volal ze země, ruku napřaženou před sebou, jako by se snažil něčeho chytnout.

„*To není moc dobrý zvyk, padat pokaždé, když se k tomu naskytne příležitost... Ten kousek ještě zvládneš, tak vstaň a pojď!*“ Garen Athynovi pomáhal vstát a dostat ho do tempa. Athyn by se obvykle touhle dobou radši viděl doma v posteli nebo jak pomáhá otci dodělat poslední práce v jeho dílně, ale to už vážně nebylo možné...

Běželi dál bahnitými ulicemi, všudypřítomný pach spáleného masa a dřeva je hnal dál, nechtěli skončit jako ostatní jejich bývalí sousedé. Athyn už byl na hranici svých sil, ale přece se ještě držel. Za normálních okolností by to možná ještě zvládal, ale to bahno strašně klouzalo, zvyšovalo jeho námahu a naražená noha strašně bolela.

Po dlouhém běhu konečně spatřili, co hledali – na konci této ulice byla západní brána. Její sutiny byly odklizené stranou. Pravděpodobně když Adarijci odjížděli, tak je odklidili, aby jim tam nepřekážely. Takže nemuseli zpomalovat, aby přelézali nějaké překážky. Nevýhodou však bylo, že pokud je budou Orkové pronásledovat i za branou města, nebudou muset zpomalovat ani oni. Ale Garen s Athynem byli o něco mrštnější, tak by si udělali náskok.

Brána už byla blízko. Čas jako by se zpomalil, když ubíhali poslední metry. Zbýval poslední krok a Kaaz opustili. Byli venku, první úkol je splněn. Další na řadě je doručit co nejrychleji zprávu o neštěstí do Dargradu. Cesta za branami byla taková, že by ani nikdo nepomyslel, že vede do města. Mezi polní cestou a touto by člověk jen těžko hledal rozdíly. Vyježděné stopy od vozů, zčásti vyšlapaná lidmi a koňmi. Velmi rychlý přechod mezi cestou a loukou. Cesta vlastně z dálky vypadala jen jako vyšlapaná široká stezka v moři vysoké trávy.

Asi za hodinu by mělo svítat a nebe tomu naznačovalo. Z noční černé barvy přešlo na tmavě modrou a hvězdy i měsíc pomalu bledly.

„Jeden celý den a jak rychle utekl. Přestože byl rychlý, kolik se toho za ten den stalo. Během jednoho jediného dne jsem přišel o vše, co jsem měl, celý můj život zůstal tam... v těch troskách...“ povzdechl si Athyn dívaje se z dálky na město, kde vyrůstal a kde prožil téměř celý život.

„Oba jsme o něco přišli. Já o živobytí a o dobré sousedy... ty to máš ale nepoměrně horší. Z tebe je teď sirotek. To by se nemělo stávat, ale bohužel se to stalo. Hlavně se teď nesmíš poddat sebelítosti a vzpomínkám na ztrátu. Na to není vhodný čas ani místo. Až dojdeme do Dargradu, pak si budeme moci odpočinout a třeba si i poplakat, jestli ucítíš tu potřebu. Ted' ale ne, máme tu nějakou práci a tu musíme co nejdříve vyřídit.“ pronesl Garen a opíraje se o meč hleděl s mladíkem na jejich bývalý domov.

„Asi máš pravdu, lítostí nic nezískám, život jde dál, musím jít dopředu a dělat to, co je třeba... Jdeme do Dargradu.“

„Správně, chlapče, tak to má být, jdeme. Než si ti šmejdí všimnou, že už tam nejsme.“

Otočili se k městu zády a vykročili po cestě. Po chvíli mlčení se Athyn ozval: „Garene?“

„Ano?“

„Ty přeci nejsi žádný řečník, ten proslov byl z tvé hlavy, nebo jsi to někde četl?“ Athyn podobná rčení od Garena totiž nikdy neslyšel.

„Ne, ten jsem nečetl, neumím číst, ale něco podobného jsem už párkrát slyšel. Asi tak ve tvém věku, když mi můj děda vyprávěl své příběhy z války.“

Athyn se nad tím pousmál.

„Co se směješ, ty holomku, můj děda byl veliký hrdina, dělal podkovy pro královské oře...“ pokračoval s úsměvem Garen. Potom ale rychle změnil tón a mluvil zase vážně.

„Dál nepůjdeme po cestě, tam budou hledat především. Půjdeme přes louku. Dej si pozor jak a kam šlapeš. Nejen že bys mohl špatně šlápnout na kámen, ale našlapuj tak, abys stonky trávy moc nepomačkal. V trávě by pak byla vyšlapaná cestička, a to by nás pak našli pěkně rychle.“ Určoval další pokyny Garen a Athyn jen mlčky naslouchal a plnil vše, co mu bylo řečeno. Sešli tedy z cesty a pokračovali loukou. Athyn rukou ohýbal stébla stranou, aby mu uvolnila cestu a on je nepošlapal. Celkem se jim to dařilo, cesta v louce sice byla maličko vidět, ale to nevadilo, protože takových cestiček tu bylo vyšlapáno víc. Šlo jim hlavně o to, aby to nevypadalo moc čerstvě, to by pak Orkové měli jasnou stopu.

„Podívejme, to se mi bude hodit.“ zabrumlal si Garen a sáhl pro něco do trávy. Byla to hůl, tedy spíše větev, ale očištěná od menších větviček a přírodou tak dokonale vytvarovaná, že krásně „sedla“ do ruky. Byla dlouhá, poměrně silná a pevná, ale zato lehká. Garen ji mohl nést a pomoci svému unavenému starému tělu při cestě, která jistě bude dost dlouhá.

„Alespoň jsme si ráno dobře zaběhali. Řekl bych, že jsem předvedl dobrý výkon.“ pošťuchoval Garen s úmyslem prozradit o sobě něco, co ještě Athyn neví.

„Jestli narážíš na to, jak jsem nemohl, tak to protože mě bolela noha. Praštil jsem se kolenem o kliku u těch dveří, které jsem tak krásně vyrazil z pantů.“ vymlouval se mladík.

„Ne, kdepak, to bych si k tobě nikdy nedovolil,“ nepřestával kovář provokovat.

„Tak tedy dobrá, byl to moc dobrý výkon a nech už toho pošťuchování, nebo si na tebe taky něco najdu.“ dodal Athyn, aby

také něco přidal „do kotlíku“. Jenže kovářovo naznačování mu nedalo a musel se zeptat: „Ale jak to, že jsi tolik vydržel?“

„No, popravdě řečeno, už jsem se bál, že se nezeptáš a že se budu muset vytáhnout nějak jinak. Je tomu asi už třiatřicet let, co Adarijci a Guroghové okupovali Vern, zabrali si pro sebe jihozápadní část země. Království tam vyslalo několik oddílů vojska i několik DurothNarských rytířů, aby tu záležitost vyřídili. Bylo jich tehdy dost na to, aby je zabrali, ale nemohli ublídat všechna místa, a tak hledali několik dobrovolníků mezi Kerany a lidskými osadníky, kteří tam žili. Tehdy jsem byl mladý a byl jsem tam za řemeslem. Učil jsem se u jednoho Orka keranské zpracování oceli. A když jednoho dne přišli verbíři, že vojsko hledá dobrovolníky, byla to pro mě výzva, která se neodmítá. Ve volných chvílích nás vojáci učili některé věci, které by se v mnoha situacích mohly hodit, a cvičili nás, abychom co nejdéle vydrželi. Na boj tam tehdy moc nedošlo, ale naběhali jsme toho tam až až. A to, co jsem se tam naučil, mi párkrát už doopravdy přišlo k dobru. A to je vše. Byl jsem tenkrát celý bez sebe, že přesto, jak jsem byl do boje horlivý, tak dohromady k ničemu nedošlo. Ale to, co se stalo tady v Kaazu, mi stačilo a jsem rád, že jsem si tenkrát nenadělal žádné špatné zážitky z nějakého krveprolití. Asi bych z toho měl špatné sny po celý život.“ Garen během vyprávění s pobavením pozoroval, jak Athyn každému jeho slovu pozorně naslouchá.

„Vidíš támhleto místo, kde končí louka a začíná les?“ Garen jen počkal, až Athyn přikývne, a pokračoval... „Tak tam je potok. Když půjdeme po proudu, zavede nás k rybníku poblíž obilných polí, která náleží hraběti LeDarelovi, pánovi města Dargrad. Z těch polí je město dobře vidět i přes to, že je docela daleko... Není možné zabloudit, když se budeme držet potoka.“

„Jak dlouho nám ta cesta asi bude trvat?“ Během řeči si Athyn odstraňoval bodláčí, které se mu za chůze uchytilo na plášti a prošívanici.

„Těžko říct, už je to dlouho, co jsem tam byl naposledy... běžným krokem bychom tam mohli dorazit ještě dnes před soumrakem.“

Jak se blížili k potoku, šum vody sílil. Potok byl široký asi dva metry a hluboký jen asi dvacet centimetrů. Ani tu nebyl moc silný proud, ale koryto bylo v tomto místě dosti kamenité a hluk působily především nárazy vody o kameny... Šum vody přehlušil mnohé další zvuky, šum větru a zpěv některých již bdících ptáků však nepřehlušil. Když Athyn zavřel oči, nádherně se mu to poslouchalo. Nejradši by nemyslel na to, co se stalo a ještě stane, a poddal by se naslouchání té nádherné „hudby přírody“... Jak zvláště to kontrastovalo, taková nádhera, potok jako hranice mezi lesem a loukou, úžasné zvukové výjevy přírody a na druhé straně taková hrůza dějící se okolo, nedaleko odtud město obsazené krvežíznivými Adary, jejichž druhové určitě cíhali i v lese, kam se měli vydat... Athynovi až přejel mráz po zádech, když mu problesklo hlavou, že ho teď možná pozoruje jeho vrah. Rychle zahnal zlé myšlenky a soustředil se na důležitější věci. Třeba aby znovu neupadl, když se pod ním zhoupł kámen, po kterém přešel. To by si Garen určitě neodpustil nějakou svoji připomínku... Potok nepřešli, pokračovali po jeho pravém břehu po proudu. Potok v tomto úseku vedl přímo na sever, ale podle terénu a stromů nešlo přehlédnout, že kousek dál v lese se stáčí na severovýchod.

Athyn, snad jen chvilku, šel jen tak a nic kolem sebe nevnímal, ale jakmile se dostal k sobě, postřehl změnu. Najednou tu byla mlha. Nebyla moc hustá, z louky viděli vše, co by mohli vidět za normální viditelnosti, ale do lesa už moc vidět nebylo. Athynovi stačilo, že už tak by byl v lese stín, obzvlášť v tuto ranní dobu, a ještě k tomu ta mlha. Najednou mu něco problesklo hlavou, něco podobného už viděl, něco podobného se mu zdálo včera. Mlha, velká louka

ohraňčená lesem a někde na té louce dřevěná chatrč... Pár věcí nesouhlasilo, místo dřevěné chatrče město s dřevěnými hradbami a nepamatoval se, že by k té boudě vedla cesta, ale přece, podobnost tu byla... Zamrazilo ho, ne jako před chvílí, kdy mu mráz přešel po zádech. Toto bylo mnohem silnější. Cítil, že se stane něco špatného. Do lesa se mu ani za mák nechtělo, ale držel se a statečně postupoval krok za krokem směrem k lesu, ale cítil se, jako kdyby měl jít na popravu.

Minuli první strom a les je pomalu začal pohlcovat. Nebyl moc hustý, ale staré stromy měly mohutné koruny a nebe téměř nebylo možné spatřit. Tato část lesa byla listnatá, ale jinak to byl smíšený les, jen místy s houštinami z mladých jehličnanů. Tady mezi stromy se mlha držela lépe než na louce a tak byla mnohem hustší. Na louce Athyn dohlédl až ke Kaazu, zde však nanejvýš do vzdálenosti třiceti metrů. Půda byla hustě pokryta spadáným listím a místy i jehličím, jen u potoka mohl člověk pozorovat hlínu u kořenů stromů. Athyn si všiml, jak se barva zeminy mění podle místa. Na ulicích v Kaazu a v jeho blízkosti byla hlína hnědá, zde však byla až černá a na některých místech trčely ze země světle šedé pískovcové kameny.

Slunce se právě přehouplo přes horizont a vrhlo i do lesa ostré oranžové světlo. Částičky mlhy je odrážely a jako by sama mlha byla oranžová. Jen tam, kde stromy stínily slunci, si mlha zachovávala bílou barvu.

Athyn a Garen sledovali potok dál, les začínal pomalu houstnout a čím dál víc stínil sluneční světlo a mlha už zase ztrácela oranžový nádech. Bylo to jako příjemná procházka, ale Athynovi něco nesesedlo. Něco bylo špatně. Něco bylo jinak, než vždy bývalo, jak na to byl zvyklý... Co to mohlo být? Pokračovali dál, Athyn se Garenovi o svém tušení ani nezmínil. Celou dobu mlčeli, od té doby co vešli do lesa,

nikdo neproněs ani slovo. Celou dobu znělo jen šeleštění listů v korunách, jinak bylo hrobové ticho... Najednou to Athynovi došlo... Ticho!!!

„*Garene, počkej a poslouvej... Slyšíš?*“ šeptal Athyn. Garen se zastavil a pozorně naslouchal... „*Já nic neslyším.*“

„*To je ono, ptáci ztichli...*“ Když to Athyn řekl, tak doslova cítil, jak mu tuhne krev v žilách.

„*Zřejmě tu nejsme sami, sledují nás!*“ odpověděl Garen šeptem a nenápadně se rozhlížel, zda nezahledne cokoliv podezřelého...

„*Musíme přidat do kroku, tohle není dobré místo. Musíme rychle najít nějakou vesnici nebo osadu. Pokud jich je víc, tak to sami dva nezvládneme...*“ Garen nedovedl zachovat klid, okamžitě pokračoval mnohem rychlejším tempem a Athyn ho hned následoval.

Procházeli místem, kde si voda za ta léta, co tudy tekla, vyhloubila v zemi tak hluboké koryto, že by tudy mohla téct i středně velká řeka. Takže šli v podstatě řečištěm, na jehož dně se klikatil potok. Ale bylo tu dost místa i na to, aby zde bez problémů mohli procházet lidé a větší zvířata. Kraje koryta byly zpevněny pískovcovými kameny a hlavně kořeny stromů... Athyn zrovna kolem jednoho takového kořenu procházel, když zaznamenal mírné zamrazení na temeni hlavy. Ohlédl se a zůstal stát jako přimražený... Přímo před jeho očima, tam, kde ještě před chvílí byla jeho hlava, byl teď v kořeni zabodnutý masivní šíp s černými pery na zadní části.

„*Dělej, rychle pryč!!!*“ zavelel Garen, zatáhl Athyna za ruku, aby ho probral ze šoku a zároveň mu ukázal směr. Athyn se okamžitě otočil a pádil, co mu nohy stačily. Kličkoval a rychle střídal směry, aby byl pro střelce těžším cílem. Řečiště se začalo zužovat a po chvíli už bylo tak úzké, že tu nebyla žádná „suchá cesta“ a stěny koryta byly tak vysoké, že než by se vyškrábal